

krezip

interview

In de stilte ná de storm maakt **Krezip** zich op voor een nieuwe storm. Voordat *Days Like This*, de opvolger van het immens succesvolle debuut *Nothing Less*, daadwerkelijk door de harten van Nederland mag dartelen, is er tijd om terug te kijken, een blik naar binnen te werpen en alvast een voorschot te nemen op de toekomst. Krezip op eigen terrein, bij MTV en over kerstmutsen, writer's block en knobbels.

door Helmut Boeijen / fotografie Tara Fallaux
leestijd 11'30"

Hoe oud zijn jullie?

'**Jacqueline is 20, Thomas 24, ik [Anne] ben 18. De rest van de band zit daartussenin.**'

Met wie zouden jullie willen spelen? 'Met heel veel bands. Kijk naar V.I.G. bij MTV.'

Hoe gaat 't in de showblizz? 'Het is nog steeds heel gezellig in de showblizz!'

Wat zou je doen als je vakantie-vriendje zijn adres niet wil geven maar wel zei dat ie van je hield? 'Dumpen, wat een loser!'

VRAGEN, VRAGEN, VRAGEN. Komt er ooit een eind aan de belangstelling van fans voor hun favoriete band? Krezip heeft er geen last van tijdens een chatsessie voor het interactieve muziekkanaal TMF. Samengekropen achter een bureau met computer op het kantoor van MTV/TMF in Bussum laten **Jacqueline Govaert**, haar zus **Anne Govaert** en gitarist **Thomas Holthuis** zich op vrijdagmiddag 6 september ondervragen. Een camera plaatst het drietal links onder in beeld, in een piepklein felrood venster, als decorstuk bij de op dat moment spelende videoclip. Het vraag- en antwoordspel tussen de Krezip-delegatie en zijn supportersschare aan de andere kant van het internet is daarnaast, verspreid over de gehele onderkant van het beeld, te lezen. De stroom complimenten en ontboezemingen, uiteindelijk afgetopt met een veelal obligate vraag, stopt slechts een enkele keer. 'Is ie nu leeg?', informeert Anne op één van die momenten. 'We zijn niet meer zo populair,' fluistert Jacqueline terug. Ze weet wel beter. De vraag moet zijn of de TMF-redactie, die de reacties van chatters vooraf checkt op eventuele on gepastheid, het wel kan bijbenen. Ondertussen heeft Krezip-toetseniste/zangeres **Annelies Kujsters**, thuis in Tilburg, de chatsessie ook ontdekt. Even controleren of ie wel live is. Ze stuurt Anne een SMS-je: 'Wrijf eens over je neus.'

EEN DAG EERDER, 5 SEPTEMBER, THUIS-BASIS TILBURG. Een voormalig bankgebouw in hartje centrum doet tegenwoordig dienst als uitvalsbasis van Massif Music, het managementbureau van Emiel Govaert en Jos Kujsters, de vaders van respectievelijk Jacqueline en Anne, en Annelies. Ook moeder Janneke Govaert is inmiddels werkzaam op het kantoor,

dat de belangen behartigt van Nederlandse acts als Beef, IM, Chocolate Puma en Danny Vera. Op dit moment is het echter weer Krezip wat de klok slaat. Half oktober wordt in Nederland en België de langverwachte tweede CD, *Days Like This* (sleutelwoord: progressie), uitgebracht. De eerste single daarvan, *You Can Say*, verschijnt een maand eerder en is dan al gelanceerd op de landelijke radiostations. Morgen wordt de videoclip officieel aangeboden bij MTV.

Deze week worden ook Neerlands tijdschriften alvast bediend. Terwijl de rest van de band op de onderste verdieping van het bankgebouw voor de laatste keer repeteert, staat Jacqueline elders in de stad de pers te woord. Aan het eind van de middag keert ze terug naar Krezips oefenruimte voor een laatste gesprek, op eigen terrein ditmaal. Morgenavond, na het bezoek aan MTV, luidt ze samen met Anne, Annelies, Thomas, bassist **Joost van Haaren** en drummer **Thijs Romelijn** via een groepsetentje de vakantie in. Roerige tijden staan, wéér, voor de deur. *Nothing Less* revisited, hopelijk. 'Ik weet nog dat we goud werden,' klinkt het bijna nostalgisch. 'Toen kon ik nog beseffen dat we in slaapkamers lagen en dat meisjes mijn teksten meelazen. Toen we een week later platina werden, snapte ik 't niet meer. Vanaf dat moment was het niet meer te bevatten. Pas kwam er een meisje naar me toe. Ze sprak me aan op een nummer van onze CD en begon meteen al haar relatieproblemen te vertellen. Op zo'n moment ben ik gewoon even gezellig op zondag in Amsterdam en dan krijg je dat over je heen. Je leert ermee omgaan. Het heeft allemaal wel iets liefs en aandoenlijks. Meisjes van 16, 17, 18 herkennen de ervaringen van een ander meisje van 16, 17, 18. Ze lezen de waarheid in je liedjes.'

HET MEISJE GOVAERT VAN 16, 17, 18, Jacqueline van voren, is door het plotselinge, overweldigende succes gedwongen om pijlsnel volwassen te worden. Ze zit ontspannen op een bank in Krezips repetitieruimte. Een jonge vrouw die haar eigen grenzen probeert te bewaken. 'Als ik ergens niet van hou, dan is het als me dingen worden opgelegd. Als bij een feestje de piano bijvoorbeeld al klaarstaat en er wordt gezegd dat Jacqueline vanavond een liedje gaat zingen. 'Mensen willen dat je kunstjes doet, dat je voor een Belgisch tijdschrift met lineaaltes poseert

<<SOMS LEES JE EEN INTERVIEW EN DENK JE: DAT VERTEL IK DE VOLGENDE KEER NIET MEER. ONDERTUSSEN WEET IEDEREEN HET DAN WEL>>

omdat je weer naar school moet. Ik heb het nog gedaan ook. Ik heb gisteren weer voor de Breakout! een gekke bek staan trekken. Dan denk ik: waarom doe ik dit nou toch? Je wilt niet de trut uithangen die niks wil doen. Lezers van de Breakout! willen dat nu eenmaal zien. En ik zie het Within Temptation ook doen. Het hoort er een beetje bij. Die doelgroep hebben we óók aangesproken. Het is zoeken: vind ik dit nog leuk, of sta ik nu de pijp uit te hangen? Na gisteren heb ik weer besloten dat ik strenger ga worden. Voor dat Belgische tijdschrift moesten we daarna een kerstmuts op. Dat hebben we niet gedaan. Ik heb gezegd dat ik echt graag in dat tijdschrift wil staan, maar niet met een kerstmuts. Mensen willen ook alles van me weten, maar wil ik wel alles vertellen? Daar ben ik nog steeds niet uit. Dan vragen ze naar mijn verkering, maar dat is mijn verkering. Dat hoeft niet iedereen te weten. Soms lees je een interview en denk je: dat vertel ik de volgende keer niet meer. Ondertussen weet iedereen het dan wel. Je leert en plein publieke, terwijl iedereen meekijkt.'

En dan, terwijl je het gevoel hebt dat je in een glazen stolp leeft, moeten er ook nog liedjes worden geschreven voor een opvolger van debuutalbum *Nothing Less*. Een plaat dus, waarvan je op je klompen kunt aanvoelen dat er extra kritisch naar wordt gekeken. Dan kun je je zielsalleen voelen als je Jacqueline Govaert heet. Geen songfabriek of hitproducers achter de schermen om op terug te vallen. Want, voor eens en - hopelijk - altijd: Krezip is niet het zoveelste bandje, dat is ontstaan op de zoveelste tekenafel van de zoveelste ambitieuze A&R-manager van de zoveelste trekkebenen-platenmaatschappij. Jacqueline en haar gevolg hebben het wiel geheel zelfstandig gevonden en vervolgens hun sporen dubbel en dwars verdiend in het clubcircuit. Elk zaaltje en jongerencentrum gezien voordat er een plaat kwam. En voordat ie in 250.000 Nederlandse en Vlaamse huiskamers belandde, stond *Nothing Less* gewoon wekenlang in de top van de Moordlijst, doorgaans een betrouwbare barometer voor het gevoel binnen de serieuze popjournalistiek over een bepaalde band. Toch ligt in het bureau van diezelfde popcriticaster nu waarschijnlijk de zeis klaar. Zo werkt dat soms, vraag niet waarom. 'Ik zou daar heel graag stoer over willen doen,' zegt Jacqueline en maakt van haar hart geen moordkuil. 'Ik zie bands er soms ook stoer over doen, maar het komt nooit echt over-

inter

tuigend over. Ik weet dat er nu veel kritischer zal worden gekeken dan de vorige keer, maar wij hebben gedaan wat we konden. Soms denk ik ook wel: 'ooh, er staat helemaal geen hit op'. Maar ik ben geen hitfabriek. Zo kan ik niet schrijven. Die druk is er natuurlijk wel, maar hij is net zo groot als je 'm zelf maakt. Ik heb maar geprobeerd om 'm niet te groot te maken.'

OVER LIEDJES GESPROKEN, jarenlang kwamen ze gewoon. Moeiteloos. Nu wilden ze zich in eerste instantie niet melden. Jacqueline: 'Soms zei er iemand: 'Hopelijk zit er weer een *Would Stay* tussen.' Dat trok ik dan helemaal niet. Als ik iets niet wil... Het kan ook niet. Als je dat gaat doen, dan mislukt het helemaal en wordt het zo'n zielige poging tot. Dat heb ik

dus ook niet geprobeerd.' Even later: 'Als ik geen doel voor ogen heb, kan ik niet zo goed schrijven. Iemand op de Rockacademie zei ooit tegen me: 'Je bent pas een echte songschrijver als je er elke week één schrijft.' Dan ben ik dus geen echte songschrijver.

'Ik dacht steeds aan nieuwe nummers, maar ik vond het heel moeilijk om aan een nieuwe »

ANNE GOVAERT, JODST VAN HAAREN, THOMAS HOLTHUIS, THIJS ROMEIJN, ANNELIES KUIJSTERS & JACQUELINE GOVAERT

plaat te denken. Wat gaan we maken? Iets heel anders? Je moet natuurlijk gewoon doen wat eruit komt, maar het kwam er niet uit. Dat was heel frustrerend. Ik heb er zelfs over getwijfeld óf we nog wel een plaat konden maken. Ik wist het gewoon even helemaal niet meer. Ik dacht dat het succes gewoon een *lucky shot* was geweest. Er kwam af en toe weleens een liedje, maar dan had ik heel vaak net gedaan of ik 't voor een ander had geschreven. Dan lukte het namelijk wel. *For Sure* was bijvoorbeeld voor Trijntje Oosterhuis, *Promise* voor Ilse de Lange. Als het voor de band was, maakte ik met elk liedje een keuze voor de plaat en ik wist niet of het de juiste keuze was. Ik heb ook wel honderd *hidden tracks* geschreven. Dan kwam er iemand luisteren en dan zei ik: 'Ja, 't is maar een *hidden track*, hoor!' Op een gegeven moment heb ik 't maar losgelaten en toen kwam het langzaam aan. Vanaf begin maart kwamen de liedjes echt roets, roets, roets achter elkaar. In twee jaar tijd heb ik dus bijna niks geschreven, in het half jaar daarna vrijwel alles.

'Het laten horen van een nieuw liedje, het aller-eerste loslaten, vind ik heel moeilijk. Dat gaat altijd via hetzelfde ritueel. Eerst vertel ik een half uur lang dat het eigenlijk niet goed is, dat ik het zelf ook niet mooi vind en dat het nog niet af is... blablablah. Ik ben helemaal geen onzeker tiepje, maar dan voel ik me klein. Je wilt niet

dat mensen die iets niet goed vinden, denken dat jij het zelf wél heel goed vindt. Ik voel direct aan de rest van de band of een liedje goed is. Vaak weet ik 't zelf ook al als het mis is. Als we 't dan toch een keer hebben gespeeld, is het naderhand stil. Dan weet je dat het niks is.'

ZE DENKT TERUG AAN EERDER dit jaar, aan een groot gapend gat. Als de band de balans opmaakt voor *Days Like This*, blijkt er namelijk een schrijnend tekort aan een bepaald soort liedjes. *Gewone* recht-voor-z'n-raap rocksongs, ooit het handelsmerk van de band, ontbreken. Jacqueline schudt ze niet meer zomaar uit haar mouw. Ze zoekt haar toevlucht tot huisproducer Oscar Holleman, in een grijs verleden gitarist van de hardrockband Vengeance. 'Ik speel natuurlijk geen gitaar. Daar ga je tegen aanlopen als je in een rockband zit. Toen stelde Oscar voor dat hij erbij zou gaan zitten als ik wat had verzonnen op piano. Dan konden we 't meteen uitproberen op gitaar. Toen hij dat voorstelde schrok ik in eerste instantie een beetje. Dat had ik nog nooit eerder gedaan. Eenmaal in de studio hadden we meteen een paar liedjes. Het ging echt als een trein. Die laatste vier nummers maakten het in één keer af.' Daarmee wordt een tamelijk klassiek probleem getackeld. Dat van de artiest die zich teveel heeft ontwikkeld om het nog zo simpel te kun-

<< DE LANGSTE EN MEEST INTENSIEVE VRIENDSCHAPPEN VAN MIJN LEVEN HEB IK NU BINNEN DE BAND >>

nen houden als voorheen. Jacqueline is zich daarvan terdege bewust. Het is tegelijkertijd onvermijdelijk, weet ze, zeker als je ambitieus bent en studeert aan de Rockacademie. 'Bij zo'n liedje als *Protection* van *Nothing Less* schaam ik me nu een beetje voor de tekst, terwijl het juist zo karakteristiek is voor Krezip. Ik maak nu eenmaal heel impulsief muziek, soms. Tegelijkertijd wil ik ook verder. Je kunt niet geforceerd proberen om iets simpels te maken. 'Ik wil nooit teveel weten van wat The Beatles precies hebben gedaan of de akkoordenschema's van Elvis Costello kennen, want dan raak je je eigen dingetje steeds meer kwijt. Ik heb wel veel geleerd van af en toe iets ontleiden, maar teveel weten haalt een stukje van je zoektocht weg.' Vanwege Krezips drukke schema heeft ze de Rockacademie inmiddels moeten verlaten. Op die plek, waar muzikaal talent continu met elkaar wedijvert, heeft Jacqueline haar eigen talent de afgelopen jaren wel in perspectief leren zien. 'Ik doe wat ik doe. De meeste pianisten vinden de partij van *I Would Stay* veel te druk, maar het werkte klaarblijkelijk wel. Bij *Promise*, het nieuwe pianoliedje, waren we daar dus niet al te voorzichtig mee. Ik kies soms heel onlogische oplossingen. Ik ben ook geen pianist, ik gebruik de piano om liedjes mee te schrijven.'

Twee van die liedjes beleven hun vuurdoop

eind april, tijdens een feest in Tilburg. Krezip bestaat op dat moment precies vijf jaar en viert dat met iedereen die in die periode iets voor de band heeft betekend. Het is exemplarisch voor de familiale sfeer rond de band, die ondanks de schaalvergroting van de afgelopen jaren zoveel mogelijk vasthoudt aan de groep vertrouwelingen uit de beginperiode. Zoals gezegd: ook het management van de band is nog steeds in handen van de vaders van Govaert en Kuijsters. Jacqueline: 'Mijn ouders zijn heel anders naar muziek gaan kijken. Op kantoor staat nu de hele dag TMF aan. Zelfs mijn oma kijkt naar TMF. Als ze een tijdje geleden niet kon slapen, bleef ze kijken totdat *I Would Stay* langskwam. Dan sliep ze lekker in. 'Doordat Krezip is veranderd, is het hele gezin veranderd. Toen het zo uit de hand liep met Krezip is mijn moeder ook gaan helpen op kantoor. Nu doet ze dingen voor ons en de andere bands. Vanaf het moment dat het kantoor er kwam, is alles veel meer los komen te staan van Krezip. Nu kom ik hier om te vergaderen. Vroeger moesten we vaak nog van alles bespreken als ik thuiskwam. Mijn vader had toen ook zijn gewone werk nog. Het loopt nu niet meer zo door elkaar.' Toch moet het vreemd zijn geweest om als kind medeverantwoordelijkheid te dragen voor het gezinsinkomen. Vader verdiende bij wijze van spreken zijn geld met een liedje dat dochter over een ruzie met hem had geschreven. Over verwarrend gesproken. 'Als je het zo bekijkt, is het inderdaad heel apart. Daarom is het maar goed dat er meer bandjes onder zijn management zijn gekomen, waarmee hij zijn geld kan verdienen. Het werkt natuurlijk wel. Iedereen blijft er vrij nuchter onder. We praten het weer uit als er iets niet goed gaat, juist omdat het je ouders zijn.'

OOK DE BAND FUNCTIONEERT NOG STEEDS als de welbekende hechte vriendenclub, bezweert Jacqueline, blikt fris uit de Krezip-koelkast in de hand. 'We zijn onder dezelfde omstandigheden opgegroeid, we hebben alle vijf hetzelfde meegemaakt. Je begrijpt precies wat er aan de hand is bij elkaar. De langste en meest intensieve vriendschappen van mijn leven heb ik nu binnen de band. Je leert elkaars nucken ook kennen. Juist omdat je elkaar goed kent laat je niet meer zo snel los als iemand eens een paar rotmaanden heeft. Je maakt er wel ruzie om en ergert je kapot, maar je leert er mee omgaan. We hebben ook altijd geprobeerd om daar zo open mogelijk over te blijven.' Openheid, in eigen kring dan. Terwijl de rest van Nederland nog bijkomt van de Alter @ Tour die de Tilburgers met Brainpower en stadgenoot Green Lizard eind 2000 in de grote clubs van het land brengt, bezweert de clan Krezip in alle stilte een kleine crisis. 'In januari 2001 ben ik geopereerd aan mijn stem,' vertelt Jacqueline nu. 'Daarom hebben we toen drie maanden rust ingelast. Ik vond het heel persoonlijk dat ieder-

een wist wat er in mijn keel gebeurde, dus hebben we 't aan niemand verteld. Vanaf mijn vijftiende zing ik. Je stem is dan nog lang niet volwassen en ik had geen goede techniek. Daardoor kreeg ik knobbels op mijn stembanden. Op een gegeven moment heb ik een fijne dokter gevonden in Rotterdam. Die zei: 'Je kunt doorgaan en dan wordt het alleen maar slechter. Of we kunnen gaan opereren.' Daar wilde ik in eerste instantie helemaal niks van weten. Ik heb me er heel erg druk om gemaakt. Mijn stem blokkeerde ervan, dat helpt ook niet echt. Mijn moeder zei dan: 'Als het niks wordt met de muziek, dan ga je toch in het ziekenhuis werken.' Daarin heeft ze ook wel gelijk. Het is allemaal heel betrekkelijk, maar zingen is natuurlijk wel wat ik het allerliefste doe. 'Niet iedereen hoefde te weten dat ik in het ziekenhuis lag. Nadat ik geopereerd was, mocht ik eerst een week lang helemaal niks zeggen. Dat was lekker. Ik was in die periode wel aan mijn rust toe. Het was een heftige tijd. Ik was keibang dat het niet goed ging of dat ik praatte in mijn slaap. Ik werd er gek van. Op een gegeven moment mocht ik weer zingen. Dat was best eng, want ik had een heel dun stemmetje. Het is uiteindelijk niet voor niks geweest. Ik ben onlangs op controle geweest en de dokter was erg enthousiast over hoe het eruit ziet. Als je zulke stembanden hebt als ik had, dan kun je oefenen wat je wilt. Door die knobbels blijft je een bepaalde ruimte houden. Nu had ik dus een nieuwe start. Ik moest helemaal opnieuw leren praten en zingen. Daardoor kon ik mijn zangtechniek ontwikkelen en kopstern leren zingen. Dat was wel boffen.'

NA EEN BEZOEK AAN EEN EIGEN VISAGISTE (anders zie je er volgens Jacqueline soms net uit als Mary Poppins) arriveert een Krezip-afvaardiging op 6 september even na enen in Bussum. Jacqueline, Thomas en Anne hebben het dagje muzikenzenders eerlijk verdiend, vindt de laatste. 'Pas hadden we een interview met een tijdschrift waar niemand zin in had. Toen hebben wij ons opgeofferd.' Zij, aanspreekpersoon binnen de band voor de fanclub, sleept de hele dag een laptop met zich mee. In verband met de aanstaande release van *Days Like This* wordt op dit moment de laatste hand gelegd aan een nieuwe, dubbeldikke uitgave van het fanclubblad. Haar zus probeert ondertussen nog wat details rond het tekstboekje te regelen. In de multifunctionele studioruimte, waar in elk hoekje een ander programma wordt opgenomen, beginnen ze hun rondje MTV/TMF even later met het programma *V.I.G.* Als MTV's Zeer Belangrijke Gast voor één van de komende weken hebben ze met de hele band enkele clips uitgezocht. Het compromis, een mix van video's van onder andere Radiohead, Skunk Anansie en Foo Fighters, krijgen ze ter plekke echter niet te zien. Het wordt droogzwemmen. Aan- en afkon-

<< IK DACHT STEEDS AAN NIEUWE NUMMERS, MAAR IK VOND HET HEEL MOEILIK OM AAN EEN NIEUWE PLAAT TE DENKEN >>

digen in het luchtledige. 'Wat moeten we er nou over zeggen, behalve dat het een mooi liedje is?' verzucht Jacqueline als dat wat al te zeer lopende bandwerk dreigt te worden. Een echte oplossing is er niet. Het hele programma opnemen is uiteindelijk hooguit tien minuten werk, ook omdat de mensen van MTV zweren bij spontaniteit en kleine onvolkomenheden op de koop toe nemen. Bijna alles gaat in één take, overdubs ontbreken vrijwel volledig. Vervolgens nemen ze enkele meters verderop plaats in The Bar voor de aankondiging van een *Sunday Night Special* over Krezip, die over enkele weken de lucht ingaat. Zo staat 't in het door de muzikzender verstrekte draaiboek, dat trouw wordt gevolgd. Iedereen gaat professioneel te werk. Alsof het dagelijkse kost is. De MTV-man geeft Jacqueline een compliment: 'Je wordt al een echte veejay.' 'Ik heb een te grote neus voor een veejay,' reageert ze gevat. Zelfspot is haar sowieso niet vreemd. Een concert in Tivoli te Utrecht, dat twee jaar geleden werd opgenomen en binnenkort op de buis komt, wordt aangekondigd met de zin: 'Qua kapsels vind ik zelf dat we erop vooruit zijn gegaan.' Als de aan- en afkondigingen erop zitten en ook de chatsessie is doorstaan, is het wachten in de kantine. Om 17.00 uur staat een bezoek aan het rechtstreeks uitgezonden programma *MTVLIVE.com* op de rol, de video voor *You Can Say* beleeft er zijn première. Ook Marco Borsato meldt zich, al weet hij in eerste instantie niet precies waarvoor. Hij, ook te gast bij *MTVLIVE.com*, begroet de Krezips hartelijk en maakt een praatje. Sterren onder elkaar.

TERWIJL JACQUELINE, ANNE EN THOMAS nog even worden bijgewerkt in de schminkruimte, vertelt Borsato presentatrice Georgie op het aanwezige televisietoestel over z'n aanstaande bezoek aan Curaçao en werk voor Warchild. 'Dat was niet een héél ingewikkeld interview,' constateert hij met enig gevoel voor understatement tijdens het afschminken. Ook Krezip krijgt zijn eigen chitchatgesprek, al mag dat zeker niet te lang duren. Het programma moet immers door, steeds weer. Voor en na *You Can Say* is er slechts enkele minuutjes tijd. Zelf lijken ze er ook niet meer van te verwachten. Zeker Jacqueline heeft geleerd dat ze haar momenten moet kiezen om haar verhaal te vertellen. Rond zessen staan ze alweer buiten, op zoek naar een fastfoodrestaurant. De eerste reacties op hun optreden stromen inmiddels binnen. Thomas, die er nauwelijks een woord tussen heeft kunnen krijgen, ontvangt grinnikend een SMS-je: 'Wat kun jij lullen man!' Jacqueline krijgt gefundeerde kritiek van ene Onno: 'Hou je voeten eens stil.' Via de diverse mobieltjes druppelen ook de eerste reacties op de clip binnen. Vanavond volgt interne feedback. Bij drummer Thijs gaat de gehele band de uitzending terugkijken, daarna is het vakantie. De stilte voor de storm, daar kunnen we gerust vanuit gaan. ●